

[Carl P. Jensen.]

opgave — vil dette meget vel kunne medføre i hvert fald teoretisk, at der i resten af, jeg havde nær sagt, indeværende århundrede vil kunne forekomme personer, der kun i ringe grad opfylder de teoretiske og praktiske forudsætninger for at være arkitekter, men som med fuld lovhjælp kan betegne sig som sådanne og tilmed nyde en særlig beskyttelse, fordi de i realiteten er autoriserede.

Nu ser jeg meget vel, at den højtærede undervisningsminister har været inde på den tanke, at man i stedet for denne overgangsbestemmelse skulle give de virkelige arkitekter en særlig betegnelse, noget i retning af den for nogle år siden med stort held gennemførte ordning for ingeniørernes vedkommende, hvorefter man skelner mellem den teknikuddannede og den polyteknisk uddannede ingeniør. Denne tanke har man beklageligvis opgivet trods de mange års kommissionsovervejelser. Jeg kunne næsten fristes til at foreslå, at man nedsatte en ny kommission for at løse denne efter min mening helt enkle opgave, som de tidligere kommissioner ikke har kunnet klare.

Ordlyden af forslaget § 1, stk. 1, giver mig anledning til at bemærke, at jeg i hvert fald ikke hører til dem, der fatter næsegrus beundring for enhver arkitekt, bare fordi han kan præstere et afgangsbrev fra Det kgl. Akademi for de skønne Kunster, som det hedder med en lidt forskruet benævnelse. Jeg synes tilmed i enkelte tilfælde, at udtrykket: de skønne kunster, virker helt ironisk, når man tænker på de produkter, som enkelte — jeg siger udtrykkelig: enkelte — akademisk uddannede arkitekter har på samvittigheden. Her tænker jeg ikke på den ydre og æstetiske udformning af et bygværk, den skal jeg vel vogte mig for at diskutere både med arkitekter og borgmestre. Enhver synes bedst om sit rådhus. Nej, jeg tænker i denne forbindelse udelukkende på det funktionalistiske i f. eks. de mange nye boligkomplekser såvel som på arkitektens konditionering og hans kontrol med udførelsen af de opgaver, han har fået overdraget at løse. Efter min opfattelse og min erfaring er der adskillige arkitekter med bygningsteknikum som uddannelsesgrundlag, som har mere jordforbindelse og

mindst lige så gode faglige kvalifikationer for at bringe teori og praksis i overensstemmelse med hinanden, som de akademisk uddannede arkitekter har, og det er en af de fornemste opgaver, vor tids arkitekter skulle have. Derfor synes jeg, man bør overveje, om forslaget nu yder den fornødne sikkerhed for, at man ikke deklasserer denne særlige uddannelse, der i høj grad er præget af et mere praktisk kendskab til byggeriets problemer. Her er grundlaget i reglen en aflagt svendeprov og nogle års praktisk erfaring som svend eller mester og derefter en grundig uddannelse på bygningsteknikum.

Nu ved jeg meget godt, at den højtærede undervisningsminister heroverfor kan henvise til, at samtlige arkitektforeninger og herunder også Dansk Arkitektforening, der nu er tilsluttet Danske Arkitekters Landsforbund, er gået ind for forslaget. Jeg har i og for sig ingen ret til at betvivle sagligheden i dette synspunkt, og der kan vel også deri ligge den realitet, at det i § 1, stk. 3, omtalte faglige nævn på forhånd er indstillet på, at teknikumuddannede bygningskonstruktører vil finde nåde for dette udvalg, men jeg vil pege på, at det er en klart udtalt undtagelse fra reglen. Det står i § 1, stk. 1, klart præciseret, at arkitekter er personer, der har bestået akademiets afgangsprøve, og denne gruppe ikke-akademiske arkitekter er ikke umiddelbart repræsenteret i det faglige udvalg, men kun indirekte, nemlig gennem medlemsskabet i de praktiserende arkitekters landsorganisation. Jeg ville have følt mig lidt mere betrygget, hvis der havde stået „organisationer“, så at Dansk Arkitektforening også havde en indstillingsret foruden gennem landsforbundet, for udviklingen vil gå i retning af, at de ikke-akademisk uddannede arkitekter efterhånden vil komme i mindretal. Jeg vil ikke sige, at den enstemmige indstilling fra de interesserede arkitekter, altså også andre arkitekter end de akademisk uddannede, er udtryk for en vis egoisme, men forslaget gennemførelse vil i hvert fald medføre, at de personer, der i dag anvender benævnelsen arkitekt uden at opfylde forslaget § 1, stk. 1, har sikret sig en titel, der vil stige i kurs fremover, medens nye ikke vil kunne komme til.

Vi vil, som jeg allerede har sagt, gerne se velvilligt på lovforslaget i et udvalg, hvor